

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2012 / ΤΕΥΧΟΣ 492

ΑΠΟΣΤΟΛΗ
ΤΟ «ΛΑΣ ΒΕΓΚΑΣ»
ΤΩΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΩΝ
ΤΖΟΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ
ΜΠΙΖΝΕΣ ΣΤΟ ΨΕΥΔΟΚΡΑΤΟΣ

ΠΟΣΟ ΑΞΙΖΕΙ ΤΟ FACEBOOK;
ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΕΣΟ
ΜΕ ΤΟ 1 ΔΙΣ. ΜΕΛΗ
ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΖΕΤΑΙ
ΣΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ

Ο ΕΠΙΜΟΝΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ ΤΗΣ ΟΙΑΣ
Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΚΡΕΓΚ ΒΑΛΤΖΕΡ
ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ «ΑΤΛΑΝΤΙΣ»,
ΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΙΔΟΤΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

*Ο Στέργιος Πελεκιάδης, εμπνευστής του Ροδώνα
του Νομού Κιλκίς, περιγράφει ένα διαφορετικό
μοντέλο τόνωσης της αγροτικής παραγωγής*

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΠΕΛΤΕΚΙΑΔΗΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ «ΡΟΔΩΝΑΣ Α.Ε.»

«Οι αγρότες - επιχειρηματίες είναι το μέλλον»

Ο εμπνευστής του Ροδώνα του ακριτικού Κιλκίς, που έδωσε προοπτική σε δεκάδες οικογένειες πρώην καπνοπαραγωγών, μπαίνει στην ουσία του αγροτικού προβλήματος της χώρας και προτείνει λύσεις που θα αναζωογονήσουν την ύπαιθρο και θα τονώσουν την εθνική οικονομία.

ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ | ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ

Η ταμπέλα απέξω γράφει «Καπνικός Συνεταιρισμός Τούμπας Νομού Κιλκίς», αλλά μοιάζει να έχει ξεμείνει από άλλη εποχή. Στη Βόρεια Ελλάδα κανείς σχεδόν δεν καλλιεργεί πλέον καπνά. Απλώς καθαρίζουν τα χωράφια από τα χόρτα και εισπράττουν τις επιδοτήσεις. Μέχρι το 2013, όσο τα χρήματα θα έρχονταν από την Ευρωπαϊκή Ένωση, θα «επιτρέπεται» ακόμη η «γεωργία της καφετέρας». Αλλά μετά το 2013, τι; Η ελληνική ύπαιθρος θα μείνει έρημη με διαλυμένη την παραγωγή;

Κάποιοι αγρότες θορυβήθηκαν και κατάλαβαν ότι πάνε για απόσυρση. Οτι έπρεπε να προετοιμαστούν για τη νέα εποχή, με άλλα αγροτικά προϊόντα. Με επικε-

φαλής τον πρόεδρο του συνεταιρισμού Στέργιο Πελτεκιάδη, πρώην καπνοπαραγωγοί φύτεψαν το 2005, δοκιμαστικά, 250 στρέμματα με ροδιές. Σήμερα η εταιρεία «Ροδώνας Α.Ε.» του Καπνικού Συνεταιρισμού Τούμπας διαχειρίζεται πάνω από 1.800 στρέμματα, διαθέτει δικά της ψυγεία και συσκευαστήριο για ρόδια και οι περίπου 80 αγρότες οι οποίοι συμμετέχουν σε αυτή την προσπάθεια μπορούν να κοιτάζουν με αισιοδοξία την επόμενη ημέρα.

«Κοιτούσα απέναντι όλα αυτά τα χωράφια και είχα ένα όνειρο», ήταν τα πρώτα λόγια του κ. Πελτεκιάδη καθώς κοιτούσε έξω από το παράθυρο του γραφείου του, πριν καν ανοίξω το δημοσιογραφικό κασετόφωνο. «Να πρασινίσει όλος αυτός

ο τόπος από δέντρα. Τώρα που εγκαταλείφθηκε ο καπνός, το όνειρο σιγά-σιγά γίνεται πραγματικότητα».

Εάν τα γραφεία του συνεταιρισμού δεν βρίσκονταν στη «μέση του πουθενά» στην επαρχία Παιονίας του Κιλκίς, θα σου έδιναν την εντύπωση ότι βρίσκεσαι σε κάποιο κτίριο... Vonos στη λεωφόρο Κηφισίας, με τη μινιμαλιστική, ομοιόμορφη επιπλώσή τους. Ο 60χρονος άντρας που έχω απέναντί μου μοιάζει περισσότερο με επιχειρηματία παρά με αγρότη. Όμως όλη του η ζωή είναι συνυφασμένη με τη γη - με εξαίρεση ένα νεανικό πέρασμα από θεατρικές σπουδές στο ΚΘΒΕ (!) και ένα διάστημα εργασίας σε ιδιωτική εταιρεία στη Θεσσαλονίκη. Γαλουχήθηκε στις αγροτικές δουλειές δίπλα στους γονείς του τη δύσκολη δεκαετία του '70, χάρηκε την τρελή δεκαετία των πρώτων επιδοτήσεων του '80, μόλις η Ελλάδα μπήκε στην τότε ΕΟΚ, έζησε από κοντά τους κομματικούς συνεταιρισμούς του '90 και τα μπλόκα της δεκαετίας του 2000. Η κρίση του 2010 δεν τον βρήκε απροετοίμαστο. Εκθέτοντας σήμερα στο «Κ» τις απόψεις του, σκιαγραφεί όλο το αγροτικό πρόβλημα στην Ελλάδα τα τελευταία 40 χρόνια.

Ησασταν πάντα αγρότης; Σχεδόν πάντα. Οι γονείς μου ήταν αγρότες. Ένα διάστημα μονάχα ξεκίνησα να δουλεύω σε μια μεγάλη ιδιωτική εταιρεία στη Θεσσαλονίκη, αλλά δεν μου άρεσε η φύση της δουλειάς. Διότι από χαρακτήρος ήμουν μάλλον λίγο περισσότερο ελεύθερος.

Δεν είναι περιέργο που μένате στην περιφέρεια τη δεκαετία του '70, όταν όλοι οι νέοι της ηλικίας σας την εγκατέλειπαν για τα αστικά κέντρα; Είναι λίγο περιέργο. Ίσως ένιωθα ότι δεν θα μπορούσα να τα καταφέρω στην πόλη, μια και δεν θα ήταν αυτό που αγαπούσα. Αγαπούσα πολύ τη φύση. Δεν μπορούσα να είμαι με πολύ κόσμο, και μάλιστα να καταπιάνομαι με πράγματα που δεν τα θεωρούσα και τόσο ουσιαστικά. Δεν ταίριαζε στην ψυχή μου.

Η φύση είναι πιο ουσιαστική; Ναι. Και θε-

ωρώ ότι και το επάγγελμα του αγρότη σε φέρνει πιο κοντά στη δημιουργία. Ο αγρότης παίρνει ένα σποράκι και το κάνει φυτό ή δέντρο.

Σας επηρέασε και το ότι είχατε μεγάλη κτηματική οικογενειακή περιουσία; Μέτρια, θα μπορούσα να πω. Ας πούμε ότι ο πατέρας μου είχε γύρω στα 70 στρέμματα τότε.

Ήταν και οι μεγάλες αγροτικές επιδοτήσεις της δεκαετίας του '80; Γιατί ο αγρότης θα έπρεπε να διαφέρει από τον άνθρωπο της πόλης; Η Ελλάδα γιατί έφτασε εδώ που έφτασε; Διότι δεν αξιοποίησε ούτε τους δικούς της πόρους, αλλά και γιατί σπατάλησε τα δανεικά! Δυστυχώς, αυτή η «μόλυνση» είχε αγγίξει όλους τους Έλληνες.

Είχε αγγίξει και εσάς; Δεν υπήρχε άνθρωπος που να μην είχε παρασυρθεί. Ήμουν και παραμένω ένας παραγωγός που λαμβάνει υψηλές επιδοτήσεις λόγω των δραστηριοτήτων του. Τα περισσότερα χρήματα τα επένδυσα πά-

λι στη γεωργία - ε, εντάξει, και κάποια ήταν για την καλοπέραση...

Και μετά φωνάζατε κι εσείς «όλα τα κιλά, όλα τα λεφτά»; Οχι. Ήμουν αντίθετος με αυτή την ιστορία. Στην Ελλάδα φύτευαν τα εκκοκκιστήρια βάμβακος - ένα μεγάλο σκάνδαλο στη γεωργία - σαν μανιτάρια. «Βαφτίσαμε» κιλά. Κατά συνέπεια, εμείς οδηγήσαμε τα πράγματα εκεί. Ο βασικός όμως λόγος που ήμουν αντίθετος είναι γιατί όφειλα εγώ από την ώρα της σποράς του βαμβακιού να γνωρίζω τι θα εισπράξω. Το βαμβάκι και το σιτάρι είναι χρηματιστηριακά προϊόντα. Θα κάθομαι και θα παρακαλώ μετά να πάρει φωτιά η Αίγυπτος για να έχουν κάποια αξία;

Τα λέτε αυτά γιατί δεν είστε βαμβακοκαλλιεργητής; Μα καλλιεργούσα κι εγώ βαμβάκι. Και το εγκατέλειψα μόνος μου. Δηλαδή αυτοί που καλλιεργούν βαμβάκι, ενώ χάνουν, τους καταδίκασε ο Θεός να το καλλιεργούν;

«Οι συνεταιρισμοί στην Ελλάδα απέτυχαν διότι τα κόμματα διόριζαν ανθρώπους που δεν είχαν καμία ικανότητα.

Και γιατί οι αγρότες δεν συμμετείχαν οικονομικά.

Ετσι, πέρασε η αίσθηση στον αγρότη ότι ο συνεταιρισμός δεν είναι δικός του.»

«Πλούσιος δεν μπορεί να γίνει ο αγρότης. Ένας καλός παραγωγός μπορεί, όμως, να ζει άνετα με προϊόντα που δεν εξαρτώνται από τις αποφάσεις των Βρυξελλών και τις επιδοτήσεις και να εξασφαλίζει το εισόδημα που θα είχε εάν ήταν καθηγητής ή οτιδήποτε άλλο.»

Είπε ο Θεός ότι η Λάρισα θα βγάζει μόνο βαμβάκια;

Η Πολιτεία γιατί δεν μπόρεσε να διαχειριστεί το πρόβλημα με τους βαμβακοκαλλιεργητές; Μα η Πολιτεία βουλευόταν με αυτό. Εβγαίνουν οι βαμβακοπαραγωγοί, έκλειναν τους δρόμους, έψηναν λουκάνικα στα μπλόκα και στο τέλος τι γινόταν; Αφού καταταλαιπωρούνταν η κοινωνία και συκοφαντούνταν οι αγρότες, δινόταν η ευκαιρία στον «καλό» υπουργό να έλθει και να πει «πάρτε 100 ευρώ ανά στρέμμα», ώστε να είναι όλοι ικανοποιημένοι και να τον λιβανίζουν. Αλλά όλα αυτά ήταν μια μαγική εικόνα χωρίς καμία σχέση με την πραγματικότητα. Δεν οδηγούσε ούτε στη βελτίωση του εισοδήματος του ίδιου του παραγωγού, ούτε στη βελτίωση του εισοδήματος της χώρας, ούτε στην καλή σχέση της χώρας με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ήταν μια βλακεία καθαρά. Και είναι μια βλακεία. Γι' αυτό εγώ λέω ότι δεν είναι εποχή της αντίδρασης. Είναι εποχή της δράσης. Αλλά

ανίκανος να προωθήσει από μόνος του το προϊόν του. Εγώ θυμάμαι τον πατέρα μου να ντρέπεται να πει το επάγγελμά του και πιστεύω ότι αυτή είναι μία από τις βασικές αιτίες που, ως τομέας της οικονομίας, η γεωργία δεν πήγε καλά. Και από την άλλη, οι πολιτικοί εκμεταλλεύτηκαν αυτό το γεγονός. Εγώ μέχρι σήμερα αισθάνομαι ηθικά αδικημένος από τους πολιτικούς και από τον τρόπο με τον οποίο μιλούσαν για τους αγρότες.

Ηθελαν αγρότες-«πελάτες»; Ακριβώς. Ήταν σαν να έλεγαν ότι όσο οι αγρότες βρίσκονται σε χαμηλό οικονομικό επίπεδο, τόσο πιο πολύ θα εξαρτώνται από το κατoστάρικο, ασχέτως του αν θα πρέπει να βγουν στα μπλόκα για να το πάρουν και αν θα ταλαιπωρήσουν μια ολόκληρη κοινωνία. Αρα βόλεψε το σύστημα.

Αλλά και οι αγρότες εκμεταλλεύτηκαν το σύστημα; Γινόταν ένα παιχνίδι το οποίο δεν οδηγούσε πουθενά. Το αρνητικότατο αποτέλεσμα, όμως, είναι ότι ο αγρότης οδηγήθηκε στην αδράνεια. Αν τη δραστηριότητα που επιδείκνυε στα μπλόκα την επιδείκνυε με τον ίδιο ζήλο στο χωράφι του, ενδεχομένως να είχε περισσότερη συμβολή και στη δική του οικογενειακή οικονομία, αλλά και στην οικονομία της χώρας.

Αλλάζουν τα πράγματα για τη νέα γενιά; Σήμερα μιλάμε για μια άλλη εποχή. Για παιδιά που έχουν τελειώσει πανεπιστήμια με πτυχία και θα έχουν διαφορετική τύχη. Υπάρχουν νέοι που δουλεύουν πλέον στα χωράφια συνειδητά. Βέβαια, υπάρχουν και άλλοι οι οποίοι δεν θέλουν ακόμη να ακούσουν για τη γεωργία, γιατί τους έχουν πει από το σπίτι τους «φύγε, παιδί μου, για να μη γίνεις σαν τον πατέρα σου». Είναι θέμα νοοτροπίας.

Πώς σας ήρθε να φυτέψετε ρόδια στην περιοχή; Το ρόδι και μερικά άλλα προϊόντα, όπως για παράδειγμα το σύκο, τα οραματιζόμουν παλαιότερα. Ήταν προϊόντα για τα οποία ποτέ δεν είχε γίνει καλλιέργεια κανονική στην Ελλάδα, ενώ γινόταν στην Ισπανία και την Τουρκία και σε άλλες μεσογειακές χώρες. Εντατική καλλιέργεια.

Προς τα εκεί πρέπει να στραφεί η ελληνική γεωργία; Θα πρέπει να κουβεντιάσουμε για το τι είδους γεωργία ταιριάζει στη χώρα. Από την εμπειρία μου πιστεύω ότι ταιριάζει η γεωργία έντασης. Η γεωργία που δεν είναι «εκτατική». Δεν μπορεί ένας αγρότης στην Ελλάδα να ανταγωνιστεί, για παράδειγμα, έναν αγρότη που βρίσκεται στις ΗΠΑ ή στον

για να δράσει κάποιος οργανωμένα και σωστά, πρέπει να έχει και τα εφόδια, και τα όπλα, και τη γνώση.

Τα έχει ο αγρότης σήμερα; Οχι. Η έννοια του αγρότη έχει ταυτιστεί με έναν άνθρωπο απόλυτα εξαρτημένο. Σχεδόν εκπαιδεύτηκε ο αγρότης να γνωρίζει όλες τις δύσκολες δουλειές, αλλά να αισθάνεται

«Δυστυχώς, όλα στην Ελλάδα γίνονται πρόχειρα.

Εβλεπα στην τηλεόραση μια κοπέλα από την πόλη που πήρε 10 στρέμματα και έλεγε ότι θα σπείρει ρύζι. Να έχουμε δηλαδή μία ακόμη δυστυχισμένη!

Όταν ο άλλος έχει 200 στρέμματα με ρύζι και δεν ξέρει τι να τα κάνει!»

Ο κ. Πελετεκιάδης με τον γιο του Βασίλη, ο οποίος ακολούθησε το επάγγελμα του πατέρα του.

**«Αφού καταταλαιπωρούνταν
η κοινωνία με τα μπλόκα
και συκοφαντούνταν
οι αγρότες, δινόταν
η ευκαιρία στον “καλό” υπουργό
να έλθει και να πει “πάρτε 100
ευρώ ανά στρέμμα”, ώστε να είναι
όλοι ικανοποιημένοι
και να τον λιβανίζουν.
Αυτό ήταν -και είναι-
μια βλακεία!»**

Καναδά ή ακόμη και στην Ευρώπη, όπου υπάρχουν απέραντες φυτείες και προϊόντα όπως τα σιτηρά και το βαμβάκι παράγονται βιομηχανικά. Αλλά, εάν βάλει προϊόντα θερμοκηπίου ή και δέντρα, τα οποία θέλουν περισσότερη φροντίδα και πολλή δουλειά, εκεί θα εξασφαλίσει ένα εισόδημα για την οικογένεια.

Τότε γιατί κάποιος επιμένει να φυτεύει σιτηρά στην Ελλάδα; Φυτεύει σιτηρά γιατί δεν έχει κατεύθυνση. Για μένα δεν θα έπρεπε να καλλιεργούνται σιτηρά στην Ελλάδα τώρα με την κατάσταση όπως είναι παγκοσμιοποιημένη. Να βγάλει σιτάρι κανείς στην ελληνική αγορά, την ώρα που υπάρχει φθηνότερο και καλύτερο;

Δεν θα έπρεπε να υπάρχει κατεύθυνση από το κράτος; Η λειτουργία του κράτους στην Ελλάδα ανέκαθεν ήταν προβληματική. Αλλά δεν θέλω να μιλήσω αφοριστικά για το κράτος τη συγκεκριμένη περίοδο. Νομίζω ότι αυτή είναι η στιγμή να το φροντίσουμε και να το περιθάλψουμε, γιατί το κράτος είναι τραυματισμένο. Ούτε είμαι από αυτούς που πιστεύουν ότι θα πρέπει να περιμένουν λύση από κάποιον «εγκέφαλο» κέντρου εξουσίας, από την Αθήνα ή τις Βρυξέλλες.

Ποιος μπορεί να δώσει σήμερα κατεύθυνση στον Έλληνα αγρότη; Το μέλλον της γεωργίας είναι στις οργανώσεις των παραγωγών. Μιλώ για εταιρείες στις οποίες οι αγρότες θα συμμετέχουν με την οικονομική τους συμβολή. Πρέπει να αυξηθεί η ευθύνη του παραγωγού. Δεν τον θέλεις τον άλλον κακομοιρή. Τον θέλεις επιχειρηματία. Επιχειρηματία στη σκέψη - όχι στο μέγεθος. Η εταιρεία ερευνά, βλέπει τι μπορεί να κάνει στην περιοχή, αλλά όλα αυτά τα κάνει μέσα από ένα φορέα ο οποίος μπορεί να πληρώσει και έναν καθηγητή για να κάνει μια έρευνα.

Οι εταιρείες αντικαθιστούν τους παλιούς συνεταιρισμούς; Οι συνεταιρισμοί στην Ελλάδα απέτυχαν διότι τα κόμματα διόριζαν ανθρώπους που δεν είχαν καμία ικανότητα. Και γιατί οι αγρότες δεν συμμετείχαν οικονομικά. Ετσι, πέρασε η αίσθηση στον

αγρότη ότι ο συνεταιρισμός δεν είναι δικός του.

Ο δικός σας συνεταιρισμός δεν ήταν κομματικός; Στον δικό μας συνεταιρισμό δεν μπήκαν κόμματα, γι' αυτό και κράτησε.

Δεν σας κόλλησαν καμία ταμπέλα; Πολύς φορές κατηγορείται σαν «συνεταιρισμός ΠΑΣΟΚ», γιατί δραστηριοποιήθηκε μετά το '82.

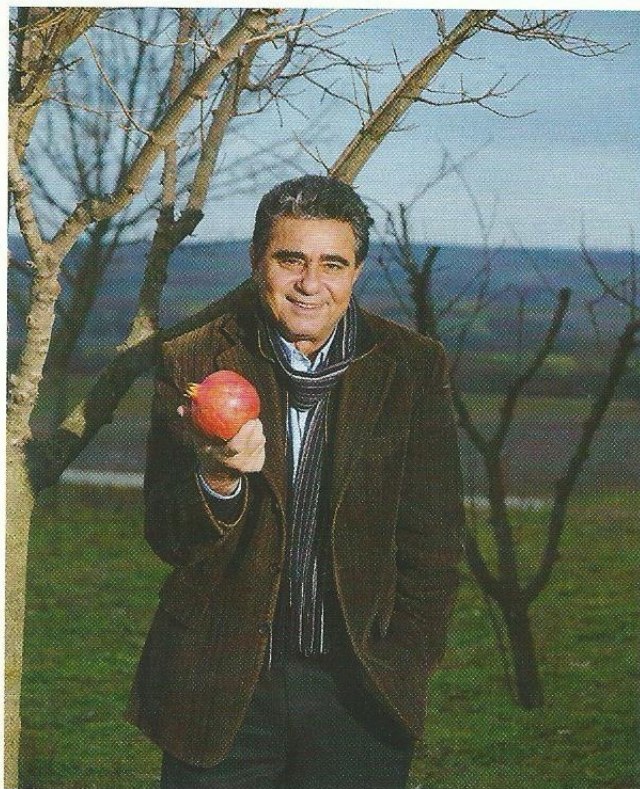
Μπορεί μια στροφή στην ελληνική γη να σώσει την Ελλάδα από την οικονομική κρίση; Μια στροφή στην ελληνική γη μπορεί να συμβάλει και στην ψυχολογία των ανθρώπων που θα ασχοληθούν με αυτόν τον τομέα, και στην ελληνική κρίση. Αλλά, δυστυχώς, όλα στην Ελλάδα γίνονται πρόχειρα. Εβλεπα στην τηλεόραση μια κοπέλα που πήρε 10 στρέμματα και έλεγε ότι θα σπείρει ρύζι. Να έχουμε δηλαδή μία ακόμη δυστυχισμένη! Την κοπέλα από την πόλη! Όταν ο άλλος έχει 200 στρέμματα με ρύζι και δεν έχει τι να τα κάνει.

Πλούσιος μπορεί να γίνει κάποιος από τη γη; Πλούσιος δεν μπορεί να γίνει. Δεν είμαι αφελής. Τουλάχιστον οι πλούσιοι που έχω γνωρίσει δεν έγιναν με την παραγωγή. Ένας καλός παραγωγός μπορεί, όμως, να ζει άνετα με προϊόντα που δεν εξαρτώνται από τις αποφάσεις των Βρυξελλών και τις επιδοτήσεις και να εξασφαλίζει το εισόδημα που θα είχε εάν ήταν καθηγητής ή οτιδήποτε άλλο. Αυτό θέλουμε.

Τα δικά σας παιδιά θα γίνουν αγρότες; Ο ένας μου γιος έχει σπουδάσει Οικονομικά και ακολουθεί το επάγγελμά μου, του αγρότη. Αν και δεν πήρε το πτυχίο του... Ο άλλος μου γιος είναι στην αστυνομία. Και η κόρη μου είναι υπάλληλος στο νοσοκομείο.

Αφήσατε εσείς τις σπουδές σας στη μέση; Εγώ ήμουν από την πρώτη φουρνιά που μπήκαμε τότε στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Πήγα για λίγο γιατί ήταν τότε λίγο ρευστά τα πράγματα. Και ήταν και λίγο ντροπή εκείνη την εποχή στα χωριά...

Μετανιώσατε που δεν γίνατε ηθοποιός; Δεν μετάνιωσα που δεν ακολούθησα το επάγγελμα, αλλά για το ότι θα μπορούσα να είχα κερδίσει περισσότερα πράγματα από εκεί. •

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΓΟΥΡΙ!

Ο Στέργιος Πελτεκιάδης, πρόεδρος της εταιρείας Ροδώνας, κατάφερε να βάλει τη βόρειο Ελλάδα στον χάρτη της παγκόσμιας παραγωγής ροδιών.

Photo **ΤΑΚΗΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ**

ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ πριν από πέντε χρόνια να στραφεί από την καλλιέργεια των καπνών σε εκείνη των ροδιών και να παρατήρει τη στεία λογική των επιδοτήσεων, η οποία για εκείνον ισοδυναμεί με θάνατο της εγχώριας παραγωγής. Οι περισσότεροι συνάδελφοί του τον αμφισβήτησαν· σήμερα, όμως, βλέπει τη σκέψη του να αποδίδει καρπούς και το σύμβολο της γονιμότητας να ανθοφορεί στα 4.000 στρέμματα που εκμεταλλεύεται η εταιρεία Ροδώνας, της οποίας είναι πρόεδρος. Ο Στέργιος Πελτεκιάδης απευθύνθηκε το 2006 σε Ισραηλινούς, από τους οποίους αγόρασε τα πρώτα δέντρα, της περίφημης ποικιλίας Wonderful, τα οποία και φυτεύτηκαν στην περιοχή Παιονία του Κιλκίς. Σήμερα η καλλιέργεια ροδιού στην Ελλάδα θεωρείται ιδιαίτερα αποδοτική, αφού η εγχώρια παραγωγή δεν καλύπτεται και οι εισαγωγές είναι πολλές. Από το 2010 η εταιρεία βρίσκεται σε πλήρη παραγωγική δραστηριότητα και διαθέτει στην αγορά ρόδια σε τελάρα και σπόρους σε συσκευασίες, ενώ στέλνει για χυμοποίηση σε βιομηχανία της Θεσσαλονίκης.